

Sprawozdanie

Komisji gminnej o wniosku posła Małachowskiego w przedmiocie zmiany niektórych postanowień statutu kr. stoł. miasta Lwowa z dnia 14 października 1870 Nr. 79 dz. u. kr.

Wysoki Sejmie!

Na posiedzeniach z dnia 11 i 21 listopada 1895 Rada miejska Lwowska uchwaliła w myśl §. 42 litera g. statutu z dnia 14 października 1870 Nr. 79 Dz. u. k. wnioski do zmiany tego statutu we formie dwu nowel, które Wydziałowi krajowemu dla uzyskania potrzebnej do tych zmian ustawy krajowej przedłożone zostały.

Wydział krajowy sprawozdaniem z dnia 7 stycznia 1896 L. 84.287/95 przedłożył te nowele na sesji Sejmowej z r. 1896 Wysokiemu Sejmowi, który jednak na wniosek komisji gminnej na posiedzeniu swoim z dnia 20 stycznia 1896 tylko jedną z tych nowel uchwalił, a uchwała ta uzyskawszy sankcję monarszą stała się ustawą.

Druga nowela przez Radę miejską uchwalona, a wyż powołanem sprawozdaniem Wydziału krajowego Wysokiemu Sejmowi przedłożona, na sesji sejmowej z roku 1896 uchwalona została.

W bieżącej sesji Prezydent miasta Lwowa, poseł Małachowski przedłożył ponownie nowelę do statutu miasta Lwowa, zgodną z wnioskiem Wydziału krajowego, sprawozdaniem z dnia 7 stycznia 1896 L. 84.287/95 przedstawionym, a ten wniosek posła Małachowskiego, komisji gminnej przekazany, jest przedmiotem niniejszego sprawozdania.

Komisya konstatuje przedewszystkiem, że wniosek posła Małachowskiego jest zgodny z uchwałami Rady miejskiej Lwowskiej, powziętymi w tym przedmiocie we formie legalnej §. 42 statutu miasta Lwowa przepisanej.

Co się tyczy samego wniosku to komisya gminna jest zdania, że proponowane w nim zmiany statutu, dla prawidłowej i racjonalnej gospodarki miasta są konieczne, albowiem wiadomą jest rzeczą, że gmina miasta pokrywa swoje ogromne, milionowe wydatki przeważnie z dochodów uzyskanych z dodatków do podatków, opłat prestacyi i t. p.

Aby więc miastu umożliwić dopełnienie swoich zadań administracyjnych, kulturalnych i t. p. na nich ciężących, należy im zabezpieczyć i ułatwić pobór owych dochodów.

Doświadczenie dwudziestokilkoletnie jednak wykazało, że dotyczące przepisy statutu miasta Lwowa nie są wystarczające i że reprezentacya miasta Lwowa przy wykony-

waniu swych praw, natrafia na trudności, których przy uchwaleniu statutu nie przewidywano. Dla tego zmiana tych postanowień jest potrzebną.

Rozchodzi się tu mianowicie o następujące postanowienie statutu:

1. §. 85. statutu opiewa:

„Wydatki dotyczące pojedynczych miejscowości, części gminy, klas mieszkańców lub pojedynczych posiadaczy gruntu, domu, mogą być ponoszone przez same tylko strony interesowane“.

Postanowienie to, samo przez się bardzo słuszne i sprawiedliwe, a mogą ulżyć miastu ciężary, w praktyce okazało się nie wykonalnym, albowiem nie ma w statucie postanowienia, kto ma te wydatki na poszczególnych kontrybuentów rozkładać i od nich je ściągać. Jak twierdzi Magistrat miasta Lwowa, c. k. Trybunał administracyjny z powodu braku w ustawie, odmawia reprezentacji miejskiej prawa rozkładania i ściągnięcia tych wydatków. Dla tego domaga się uchwała Rady miejskiej, a za nią wniosek p. Małachowskiego, aby do §. 85, statutu dodano dalszy ustęp opiewający:

„Wydatki takie może tedy Rada miejska rozłożyć za strony interesowane i od nich je ściągnąć“.

Komisja uważa taki dodatek za potrzebny, i wnosi na przyjęcie takowego.

Natomiast komisya nie może się zgodzić na dalszy ustęp z §. 85., wnioskiem posła Małachowskiego przedłożony a opiewający:

„Rada miejska może także nadawać i pobierać taksy na poszczególne czynności urzędów gminnych“

Komisa nie wyklucza pewnej ważności uchwalenia i pobierania takich taks.

Lecz komisya nie może się na to zgodzić, aby uchwalenie ich przez Radę miejską mogło się stać obowiązującym bez wyższego potwierdzenia. Zdaniem komisji urzędy miejskie utrzymywane z podatków mieszkańców miasta, winny w interesie tych mieszkańców działać dla nich bezpłatnie, a pobieranie osobnych taks chyba w wyjątkowych wypadkach mógłoby mieć miejsce. Do tworzenia takich wyjątków trzebaby wyższego uchwalenia, tak jak przy uchwaleniu „innych opłat“ §. 90. statutu objętych.

Jeżeli tedy Rada gminna zechce uchwalić pobór takich taks czyli „innych opłat“ może to uczynić na mocy §. 90. statutu i starać się o ustawę krajową, której jej Sejm, jeżeli taksy będą słuszne, pewnie nie odmówi.

2. Dalsza zmiana statutu odnosi się do §. 89. statutu.

Tu domaga się wniosek posła Małachowskiego zgodnie z uchwałą Rady miejskiej, rozszerzenia kompetencji Rady miejskiej i Wydziału krajowego przy nakładaniu dodatków do podatków.

Rozszerzenie tej kompetencji jest dość mierne; a skoro już ustawą z dnia 18. marca 1888 N. 36. dz. u. k. podobne rozszerzenie kompetencji dla wszystkich innych gmin kraju zaprowadzono, to stolicy kraju odmówić jej nie można. Potrzeba zaś na mocy §. 89. statutu w kierunku rozszerzenia kompetencji wyżej wspomnianej, wywalczona została szczególną interpretacją ustawy przez c. k. Trybunał administracyjny.

Rada miejska uchwałała bowiem dodatki do podatków na pokrycie niedoboru budżetu miejskiego, w granicach §-fem 85. statutu w terażniejszym jego brzmieniu zakreślonych. Oprócz tego Rada miejska uchwałała budżet szkolny i w myśl istniejących ustaw szkolnych rozpisywała dodatki do podatków na pokrycie niedoboru budżetu szkolnego.

Trybunał administracyjny jednak wyraził zapatrywanie, że Rada miejska rozkładając dodatki do podatków na pokrycie niedoboru budżetu miejskiego w najwyższej §-fem 85. statutu dozwolonej cyfrze, wyczerpała swoje prawa, i do nakładania dalszych dodatków na cele szkolne potrzebuje wyższego zatwierdzenia względnie ustawy krajowej.

Aby więc zwykłą, bieżącą administrację ułatwić i nie wstrzymywać jej potrzebą wyższych zatwierdzeń, zmiana §. 85. w kierunku wniosków posła Małachowskiego wskazanym jest potrzebną i komisya gminna wnosi na uchwalenie jej.

Zmiana §. 90. dąży również do rozszerzenia kompetencji Rady miejskiej, co do wysokości nałożyć się mającego podatku czynszowego; komisya sądzi że Rada miejska nie nadużyje rozszerzonych praw swoich, i nie obciąży mieszkańców miast bez koniecznej potrzeby zbytnim podatkiem. Dla tego komisya i na ten wniosek się zgadza.

4. Najważniejszą zdaniem komisji jest zmiana §. 92. statutu. Reprezentacya miasta Lwowa pragnie w układaniu dodatków do podatków w granicach jednego i tego samego podatku zaprowadzić pewną progresyę, tak, aby płacący mniejszy podatek, a zatem przedstawiający słabszą siłę ekonomiczną, płacili procentowo mniejszy dodatek, od tych, którzy większy ponoszą podatek rządowy i tem samem większą siłę ekonomiczną przedstawiają.

Temu zamiarowi, któremu tylko przyklasnąć można, przeszkadzają przepisy statutu, a zamiarem projektowanej zmiany §. 92. statutu jest usunięcie tej przeszkody.

Komisya gminna wnosi tedy:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony % projekt do ustawy.

Lwów 9. lutego 1897 r.

Przewodniczący

Jaworski.

Sprawozdawca

Fruchtman.

U s t a w a

z dnia zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 14. października 1870. roku, nadającej statut miejski król. stoł. miastu Lwowu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 85, 89, 90 i 92 ustawy krajowej z dnia 14. października 1870. nadającej statut miejski królewskiemu stołecznemu miastu Lwowu, a mianowicie: oddziału A. ustawy gminnej, zostają uchylone, a w ich miejsce obowiązywać mają następujące postanowienia:

§. 85.

Wydatki odrębne.

Wydatki, dotyczące tylko interesu pojedynczych miejscowości, części gminy, klas mieszkańców lub pojedynczych posiadaczy gruntu, domu, mają być ponoszone przez same tylko strony interesowane, o ile nie istnieją inne urządzenia obowiązujące.

Wydatki takie może tedy Rada miejska rozłożyć na strony interesowane i od nich je ściągnąć.

§. 89.

Do nałożenia dodatków, przenoszących 30% podatków bezpośrednich, lub 50% podatku konsumcyjnego, potrzebne jest pozwolenie Wydziału krajowego.

Dodatki, przenoszące 50% podatków bezpośrednich, lub 70% podatku konsumcyjnego, mogą być nakładane tylko na mocy ustawy krajowej.

§. 90.

Inne opłaty.

Do zaprowadzenia opłat, nie należących do kategorii dodatków do podatków bezpośrednich, lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia istniejących już tego rodzaju opłat, niemniej do zaprowadzenia podatku czynszowego, mającego się pobierać od opłacanego przez mieszkańców czynszu najmu, lub od oszacowanej wartości tego czynszu, jeżeli ten podatek czynszowy przenosi dwadzieścia centów od każdego reńskiego, względnie dwadzieścia halerzy od każdej korony czynszu, potrzeba ustawy krajowej.

Wypływające z prawa propinacyi opłaty od przewozu, wyrobu i wyszynku trunków propinacyjnych, nie mogą być uważane jako dodatki do podatku konsumcyjnego.

§. 92.

Do rozkładów dodatków na podatki bezpośrednie podług rozmaitej stopy procentowej, potrzeba zezwolenia Wydziału krajowego, zaś do zaprowadzenia rozmaitych stop procentowych dodatków w granicach jednego rodzaju podatku bezpośredniego, potrzeba ustawy krajowej.

Art. II.

Postanowienia tej ustawy wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w dzienniku ustaw krajowych.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.